

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer atten

Det andet ve – del fem

Jeff Pippenger

2026-07-15

Den “nøgle”, som repræsenterer slaget ved Nineve i Åbenbaringen 9, blev opfyldt gennem en historie, der frembragte et vendepunkt, hvilket naturligvis er, hvad en nøgle gør. Min påstand er, at slaget ved Nineve ikke blot var den historiske nøgle, der markerede Islams fremkomst, men at det også er en profetisk nøgle. De profetiske dynamikker i dette slag bringer alle linjerne for Bibelprofetiens riger, sådan som de fremstilles i Daniel og Åbenbaringen, i samklang med Daniels ellefte kapitel. Ved at gøre dette gør det det muligt for alle disse riger at vidne om de sidste seks vers i Daniel 11, og vigtigere endnu — at åbne den ydre skjulte historie i vers fyrre.

Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16,19.

Frigivelsen og fremkomsten af Muhammeds rige

Slaget ved Nineve i 627 markerede begyndelsen på de sidste ti år af den persiske magt, som var blevet besejret gennem Roms list, ledsaget af Guds forsyns tåge. Det markerede vendepunktet, hvor Muhammeds islamiske horder begyndte at rejse sig. Slaget fjernede en tilbageholdende kraft, som havde eksisteret, en tilbageholdende kraft, der i teorien ville være forblevet, hvis både Rom og Persien havde bevaret deres styrke. Det gjorde ingen af dem.

Tilbageholdelse og frigivelse

I den profetiske fremstilling af islam finder vi islams tilbageholdelse og frigivelse allerede ved Skriftens allerførste introduktion, idet Sara overbeviste Abraham om at holde Hagar og Ismael tilbage.

Og Saraj sagde til Abram: Min uret komme over dig! Jeg gav min trælkvinde i din favn; men da hun så, at hun havde undfanget, blev jeg foragtet i hendes øjne. Herren dømme mellem mig og dig. Men Abram sagde til Saraj: Se, din trælkvinde er i din hånd; gør med hende, som det behager dig. Og da Saraj handlede hårdt imod hende, flygtede hun bort fra hendes ansigt. 1 Mosebog 16:5, 6.

Allerede før den hændelse er grunden til, at Hagar føres ind i den profetiske beretning, at Herren har “hindret” Sara i at få et barn.

Men Saraj, Abrams hustru, fødte ham ingen børn; og hun havde en trælkvinde, en egypterinde, hvis navn var Hagar. Og Saraj sagde til Abram: Se dog, Herren har lukket mit moderliv, så jeg ikke kan føde; gå derfor ind til min trælkvinde; måske kan jeg få børn ved hende. Og Abram hørte på Sarajs røst. 1 Mosebog 16:1, 2.

Den „nøgle“ i Åbenbaringen ni, som blev givet til Muhammed, og som derefter blev opfyldt ved slaget ved Nineveh, repræsenterer fjernelsen af „tilbageholdelsen“ over islam på et givet tidspunkt i den profetiske historie.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og storme hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

Muhammeds riges „opkomst og fald“ fremstilles ikke så meget som en opkomst og et fald, men som en „løsladelse“ og en „tilbageholdelse“. Når islam profetisk løslades, er denne løsladelse blevet illustreret ved slaget ved Nineve.

Kun Veeer ne alene

Af de syv basuner er det kun Islams ve-basuner, der spænder over historien som en vedvarende magt fra det tidspunkt, da de første gang blev indført i den profetiske historie, og indtil nådetidens afslutning. De første fire basuner, som blev bragt over det vestlige Rom, repræsenterede Odoaker, Genserik, Attila hunneren og Alarik og typificerede således fire forsynets domsmagter i de sidste dage; men deres moderne modstykke er ikke en direkte efterkommer af disse fire oldtidige magter. Sådan er det ikke med ve-basunerne. Når først Islam træder ind i historien, fortsætter det i en direkte linje af frigivelse og tilbageholdelse, indtil det fuldt ud frigives ved nådetidens afslutning. Med ve-basunerne markeres „nøglen“ til ‘frigivelse’ ved slaget ved Nineve.

Nikomedia og den 27. juli 1299

Pionererne identificerede med rette den 27. juli 1299 som begyndelsen på de hundrede og halvtreds år, der endte den 27. juli 1449, hvilket igen indledte de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som afsluttedes den 11. august 1840.

I den foregående artikel identificerede vi belejringen fra 1333 til 1337, som blev bragt over Nikomedia af sultan Orhan Gazi (søn af Osman I, grundlæggeren af det osmanniske beylik), da han belejrede den betydningsfulde byzantinske by Nikomedia. Belejringen udgør afslutningen på krigsførelsen mod Nikomedia, som var begyndt med hans fader Osman. De hundrede og halvtreds år i Åbenbaringen 9, vers 10, begyndte den 27. juli 1299, og eftersom der er tale om begyndelsen på en profeti, må den historie, der er knyttet til denne begyndelsesdato, bemærkes. Osman I (grundlæggeren af det osmanniske dynasti) var sultan Orhan Gazis fader, og den 27. juli 1299 opnåede han den betydningsfulde tidlige sejr over det byzantinske rige i slaget ved Bafeus, som fandt sted i området ved Nikomedia, nær byen Nikomedia, en meget vigtig hovedstad i romersk og tidlig byzantinsk historie.

Fader og Søn

Den 27. juli 1299 besejrede Osmans styrker en byzantinsk hær ledet af en lokal guvernør. Slaget betragtes som en af Osmans første store uafhængige militære sejre, efter at han var begyndt at konsolidere magten i Bithynien (det nordvestlige Anatolien). Det markerede et vigtigt skridt i overgangen fra et lille tyrkisk beylik (stammefyrstendømme) til en fremvoksende magt, som til

sidst skulle udfordre og erobre de byzantinske territorier. Denne dato markerer begyndelsen på en vækstperiode for islam, som i sidste ende førte til oprettelsen af det Osmanniske Rige ved Konstantinopels fald i 1453. Osman benyttede ghazi-krigere (grænsekrigere med islamisk motivation), og her begyndte dannelsen af ghazi-grænsekrigerne til en mere struktureret hær, som gradvist udviklede sig fra Osman og videre til hans søn Orhan. Blandt andre vigtige elementer i Osmans eftermæle er, at det gjorde det muligt for islam at fastholde ejendom, i modsætning til ghazi-krigernes krigsførelse, hvis uorganiserede hit-and-run-taktikker kun efterlod dem byttet fra deres sejre, men aldrig noget territorium.

Den 27. juli 1299 indledte Osman et felttog i området omkring Nikomedia, og fireogtredive år senere indledte hans søn en fireårig belejring af hovedstaden Nikomedia. Faderen ved begyndelsen og sønnen ved afslutningen. Krigen begynder imod det område, som fremstilles som Nikomedia, og ender med erobringen af Nikomedia, områdets hovedstad, Nikomedia. Fra 1299 til 1337 er der en periode på otteogtredive år, og profetisk symboliserer tallet »otteogtredive« en oprejsning.

Stå nu op, sagde jeg, og drag over bækken Zered. Og vi drog over bækken Zered. Og den tid, hvori vi vandrede fra Kadeshbarnea, indtil vi kom over bækken Zered, var otte og tredive år, indtil hele den generation af krigsmænd var omkommet fra lejren, således som Herren havde tilsvoret dem. Femte Mosebog 2:13, 14.

De hundrede og halvtreds år fra den 27. juli 1299 til den 27. juli 1449 repræsenterer den periode, som førte til oprettelsen af det osmanniske rige i den anden ve i Johannes' Åbenbaring kapitel ni. De otteogtredive år med den gradvise erobring af Nikomedia begyndte med en fader (Osman) og endte med hans søn (Orphan). Perioden fremstiller det første skridt i en gradvis opstigning fra et stammefyrstendømme til et imperium.

De hundrede og halvtreds år fra 27. juli 1299 til 27. juli 1449 omfatter en fireårig belejring, som markerer afslutningen på de otteogtredive år. Begyndelsen på erobringen af Nikomedia skete ved faderen Osman, og afslutningen blev fuldbyrdet ved en fireårig belejring fra 1333 til 1337, en belejring udført af Osmans søn.

Da de hundrede og halvtreds år endte den 27. juli 1449, søgte den byzantinske kejser Konstantin den ellefte, eller den sidste Konstantin i Østrom, tilladelse fra tyrkerne til at bestige tronen. Fra denne dato til erobringen af Konstantinopel var der fire år. Disse fire år endte med belejringen af Konstantinopel, og Konstantin den sidste døde under belejringen. Islams fremvækst fremstilles ved de første otteogtredive år af profetien om de hundrede og halvtreds år, som kulminerede i en fireårig belejring. Da de hundrede og halvtreds år endte, var Islam steget til et punkt, hvor Østrom blev ydmyget af den magt, som tyrkerne da besad. Fra ydmygelsen den 27. juli 1449 førte fire år til Østroms fald, idet Konstantinopel blev indtaget ved en belejring. Afslutningen på de første otteogtredive år markeres af en belejring, og oprettelsen af det osmanniske rige markeres af en belejring.

Tallet otteogtredive som et symbol, således som det fremstilles af Moses i Femte Mosebog, repræsenterer de sidste otteogtredive år af dommen under de fyrre års vandring i ørkenen. Derfor har tallet otteogtredive som symbol en forbindelse til tallet fyrre. Osman indtog Nikomedias territorium den 27. juli 1299, og otteogtredive år senere indtog hans søn territoriets hovedstad. Både territoriet og hovedstaden var Nikomedia. Historikere identificerer dette slag som det første af „to“ skridt, der markerer selve begyndelsen på det Osmanniske Riges fremvækst. Det andet skridt, som historien identificerer, er slaget ved Nikæa i 1301. Der indtog faderen Osman territoriet kaldet Nikæa, og i 1331, tredive år senere, indtog hans søn hovedstaden, ved navn Nikæa, en tidligere romersk hovedstad.

I forbindelse med 1299 og slaget ved Nikomedia, som det første af to trin, kom det andet trin to år senere i 1301. 1299 er et symbol på otteogtredive, og to år senere (fyrre) bliver Nikæas område taget af faderen. Forholdet mellem otteogtredive og fyrre, da det gamle Israel rejste sig for at indtage det forjættede land, repræsenteres i 27. juli 1299 og 1301. Disse to første trin i Islams fremgang er kendetegnet ved militære felttog, der begynder med, at faderen erobrer området, og at sønnen til sidst erobrer områdets hovedstad. Da de to hovedstæder faldt, faldt de under en belejring. Begge hovedstæder havde på et tidspunkt været hovedstæder i det østromerske rige.

27. juli 1299 og 1301 når deres afslutning den 11. august 1840, hvilket repræsenterer historien i 1838, da Litch først offentliggjorde sit syn og sin forudsigelse om profetien på tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som til sidst ville blive opfyldt den 11. august 1840. De to trin i Milleritternes oprejsning var årene 1838 og 1840.

"I året 1840 vakte endnu en bemærkelsesværdig opfyldelse af profetien udbredt interesse. To år tidligere havde Josiah Litch, en af de ledende prædikanter for det andet advent, offentliggjort en udlægning af Åbenbaringen 9, hvori han forudsagde det osmanniske riges fald. Ifølge hans beregninger skulle denne magt blive styrtet 'i år 1840 e.Kr., engang i august måned;' og blot få dage før opfyldelsen skrev han: 'Hvis man antager, at den første periode, 150 år, blev opfyldt nøjagtigt, før Deacozes besteg tronen med tyrkernes tilladelse, og at de 391 år og femten dage begyndte ved afslutningen af den første periode, da vil den ende den 11. august 1840, når det osmanniske herredømme i Konstantinopel kan forventes at blive brudt. Og dette tror jeg vil vise sig at være tilfældet.'—Josiah Litch, i Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1. august 1840.

„Netop på det angivne tidspunkt accepterede Tyrkiet gennem sine ambassadører de allierede europæiske magters beskyttelse og stillede sig således under de kristne nationers kontrol. Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da dette blev kendt, blev skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og adventbevægelsen fik en vidunderlig fremdrift. Lærde og ansete mænd sluttede sig til Miller, både i forkyndelsen og i udgivelsen af hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 bredte arbejdet sig hastigt.“ The Great Controversy, 334, 335.

Litchs forudsigelse om '38 og hans korrigerede syn for '40 omfatter hans sidste erklæring, som han nedskrev den 1. august, ti dage før den korrigerede forudsigelse. Det var opfyldelsen af forudsigelsen, der overbeviste verden om den korrekte metode for bibelsk profeti. De otteogtredive

år, som markerede det gamle Israels fremkomst, omfattede de to år fra overgangen over Det Røde Hav indtil det første oprør ved Kadesh.

Fordi alle de mænd, som har set min herlighed og mine tegn, som jeg gjorde i Egypten og i ørkenen, og som nu har fristet mig disse ti gange og ikke har hørt på min røst, sandelig, de skal ikke se det land, som jeg tilsvor deres fædre; ja, ingen af dem, som vakte min vrede, skal se det. 4 Mosebog 14:22, 23.

Det oprør identificeres som den sidste af ti prøver. En toårig prøvetid bestående af ti prøver, lagt til de otteogtredivé år i ørkenen, var et forbillede på 1838 og 1840, og 1840 indeholdt en periode på ti dage.

Og udgangspunktet for islams fremkomst med Osman den 27. juli 1299 indleder en periode på otteogtredivé år, som ender med en fireårig belejring i 1337. Den 27. juli 1299 var det første af to trin, som historikere identificerer som udgangspunktet for det Osmanniske Riges fremkomst, og det andet trin var 1301. De to trin i slagene ved Nikomedia og Nikæa i 1299 og 1301 er et forbillede på 1838 og 1840. Profetiens begyndelse illustrerer afslutningen.

Nikomedia og Nikæa tjente begge midlertidigt som hovedstæder for det østlige Rom i deres respektive historiske perioder. Konstantinopel blev naturligvis til sidst den østlige hovedstad i 330 og forblev det indtil 1453. Nikomedia og Nikæa er forbilleder på Konstantinopels fald; alle faldt ved islamiske belejringer, som markerede afslutningen på et felttog, hvor islam først tog kontrol over territoriet og derefter indtog hovedstaden.

Den første belejring, fire år fra 1333 til 1337, repræsenterer de fire år fra 1449 til 1453, da profetien endte. Tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage senere holdes islam tilbage, idet Milleritterne „rejser sig“ under den profetiske kraft, som er repræsenteret i kendetegnene „otteogtredivé og fyrre“, sådan som det er fremstillet i alfahistorien i historien om 27. juli 1299 og 27. juli 1449. Islams oprejsning og oprejsningen af Guds sendebud i de sidste dage er repræsenteret i et numerisk symbol, som er konstrueret ved det numeriske forhold mellem 38 og 40.

I Ezekiel syvogtredivé er islam budskabet om østvinden, som åndes ind over de døde, tørre ben, for at de må rejse sig som en mægtig hær. Når Ezekiels budskab ankommer, begynder oprejsningen, således som det skete i Millerit-historien i 1838 og 1840. Dette budskab ankom den 11. september, og ved den snart kommende søndagslov rejser disse ben sig som en mægtig hær. Oprejsningen af Guds hær som den triumferende menighed i de sidste dage er forbilledligt fremstillet ved 1838 og 1840. Perioden fra 11. september til søndagsloven blev forbilledligt fremstillet ved 1840 til 1844, men den forbilledliggør også perioden fra 31. december 2023 til Nashvilles ildkugler.

Det østlige Rom

Fra rigets deling under Konstantin den Første (den Store) til den sidste Konstantin fremstilles den profetiske historie om det østlige Rom. Den profetiske periode er derfor kendetegnet ved en profetisk eller symbolsk fader og en søn, som repræsenteret ved deres navn, skønt der ikke var nogen direkte nedstamning i blodslinjen mellem Konstantin den Store og Konstantin den Ellefte. Den første og den sidste Konstantin fremstilles også profetisk som alfa- og omegasymboler, og

faderen (alfa) valgte Konstantinopel som hovedstad, og sønnen (omega) døde under belejringen, da Konstantinopel ophørte med at være hovedstad. Det østlige Roms profetiske periode er kendetegnet ved den første og den sidste Konstantin. Perioden på 150 år, som begyndte den 27. juli 1299, omfatter en periode på 38 år og ender med en belejring på 4 år. Denne belejring var et forbillede på 1449 til 1453. Felttoget mod Nikomedia begyndte med, at et territorium blev erobret, og endte med, at territoriets hovedstad blev erobret. Ligesom med den første og den sidste Konstantin begyndte erobringen af Nikomedia med en fader (den første) og endte med en søn (den sidste).

Fire år

En fireårig belejring i den indledende periode af de hundrede og halvtreds år, som førte til de fire år fra ydmygelsen af den sidste Konstantin i 1449 og frem til 1453, da Konstantinopel blev belejret og faldt. Tidsprofetien om det andet ve, der repræsenterer tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, begyndte den 27. juli 1449, og den sluttede den 11. august 1840. Denne dato markerer begyndelsen på en fireårig periode, som søster White kaldte en herlig åbenbarelse af Guds kraft.

„Den engel, som forener sig med forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft; den første engels budskab blev båret til hver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet set i noget land siden reformationen i det sekstende århundrede; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.“ The Great Controversy, 611.

Islam blev holdt tilbage den 11. august 1840, og der var en fireårig periode, som stemmer overens både med Helligåndens udgydelse på pinsedagen og med den mægtige engels nedstigning i Johannes' Åbenbaring atten, da New Yorks "store bygninger" blev ramt af den tredje vejs Islam den 11. september. 11. september markerer begyndelsen på beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Beseglingen er en tidsperiode, og afslutningen på beseglingens periode besidder kendetegnene ved periodens begyndelse. Da Kristus steg ned den 11. september, var han et forbillede på Mikael, der stiger ned for at opvække de to vidner den 31. december 2023, da den sidste periode af beseglingen begyndte.

Nøglen, som er slaget om Nineve, repræsenterer Islams forskellige frigivelser, som ville bringe det østlige Rom til fald inden 1453. Inden for de hundrede og halvtreds år af vers ti's „fem måneder“ rummer både begyndelsen og også afslutningen en fireårig periode. Disse to fireårige perioder forbindes med afslutningen på de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som markerede en fireårig periode fra 1840 til 1844, hvor Kristus ville oplyse „hele jorden med sin herlighed“. I 1844 ophørte anvendelsen af profetisk tid, for tiden skulle være „ikke mere tid“.

Og svor ved ham, som lever i al evighed, som skabte himmelen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke skulle være mere tid.
Åbenbaringen 10:6.

1333 til 1337, 1449 til 1453, 1840 til 1844

Disse tre linjer af fireårsperioder stemmer overens med beseglingstiden fra 9/11 frem til søndagsloven, og de stemmer også overens med den fraktal fra 9/11 frem til søndagsloven, som repræsenteres fra 31. december 2023, indtil islam atter frigives til at udføre Nashvilles ildkugler.

Det profetiske fraktal fra 31. december 2023 til ildkuglerne over Nashville er blevet typificeret ved tre fireårige profetiske perioder, som alle stemmer overens med beseglingstiden fra 11. september til søndagsloven. Således identificerer fire vidner historien fra 31. december 2023 indtil angrebet på Nashville, og det var slaget ved Nineve, der er “nøglen” for hvert af disse vidner. 1333, 1449, 1840 og 11. september var alle vendepunkter — “nøgler.”

„Der er lærdomme at hente fra fortidens historie; og opmærksomheden henledes på disse, for at alle må forstå, at Gud virker efter de samme linjer nu, som Han altid har gjort. Hans hånd ses i Hans værk og blandt nationerne nu, ganske på samme måde som den er blevet set lige siden den dag, da evangeliet først blev forkyndt for Adam i Eden.”

"Der er perioder, som er vendepunkter i nationernes og kirkens historie. I Guds forsyn gives, når disse forskellige kriser indtræffer, lyset for den tid. Hvis det modtages, følger åndeligt fremskridt; hvis det forkastes, følger åndelig tilbagegang og skibbrud. Herren har i sit ord åbenbaret evangeliets fremtrængende værk, således som det er blevet udført i fortiden og vil blive det i fremtiden, helt frem til den afsluttende konflikt, hvor sataniske magter vil gøre deres sidste forunderlige fremstød." Bible Echo, 26. august 1895.

Nikomedia

Efter at være blevet kejser i 284 valgte Diocletian i 293 Nikomedia som det østlige Romerriges hovedstad, da han lovformeligt delte riget i Øst og Vest og indførte tetrarkiet. Nikomedia tjente i flere årtier som den vigtigste administrative og militære hovedstad i Østen. Konstantin den Store brugte byen som base, før han besluttede at opføre den nye hovedstad i det nærliggende Byzantion (som han i 330 omdøbte til Konstantinopel). Selv efter at Konstantinopel var blevet den vigtigste hovedstad, forblev Nikomedia et betydeligt regionalt centrum, strategisk beliggende på Marmarahavets østlige kyst. Så selv om den ikke var den permanente hovedstad som Rom eller Konstantinopel, blev Nikomedia officielt udpeget som den østlige hovedstad i en afgørende overgangsperiode i Romerrigets historie. Ved begyndelsen af de hundrede og halvtreds år er en hovedstad i det østlige Rom erobret, og ved afslutningen er en hovedstad i det østlige Rom erobret. Begge erobringer indbefattede en belejring.

Diokletian

Kejser Diokletian gjorde officielt Nikomedia til Romerrigets østlige hovedstad, da han indførte tetrarkiet i 293. Tetrarkiet bestod af en vestlig og en østlig deling af riget; både øst og vest havde en senior-kejser (Augusti) og en junior-kejser (Caesar), således at tallet fire, som ordet »tetrarki« betegner, blev opfyldt.

Alfa og Omega

Diokletian er omegategnet for menigheden i Smyrna, og Nero er alfategnet. Konstantin den Store er alfategnet for menigheden i Pergamon, og Justinian er omegategnet.

Roms »juridiske« deling i øst og vest (som ikke varede ved) blev gennemført af Diokletian, og Roms profetiske deling i øst og vest blev gennemført af Konstantin. I løbet af den anden symbolske forfølgelses kirkes historie, fremstillet ved Smyrna, blev Rom juridisk delt i øst og vest, og i løbet af den tredje symbolske kompromissets kirkes historie, fremstillet ved Pergamon, blev Rom profetisk delt i øst og vest. 293 var alfa, og 330 var omega, og den 11. maj 330 indviede Konstantin den Store Konstantinopel som rigets hovedstad.

Den juridiske deling ved Diokletian i 293 faldt fra hinanden gennem den borgerkrig, der fulgte, indtil Milanoediktet i året 313, da Konstantin i øst og Licinius i vest udstedte Milanoediktet, som legaliserede kristendommen og i realiteten gjorde en ende på tetrarkiet — systemet med fire koordinerede herskere, som brød sammen i en kamp mellem to hovedmagter (Konstantin i Vesten og Licinius i Østen). Den juridiske deling, som indledte et sammenbrud, repræsenterer en tyveårig periode fra deling til deling, og begge delinger foranledigede et sammenbrud af systemet.

Menigheden i Smyrna begyndte med Nero i år 64, da Roms store brand blev udnyttet af Nero til at forfølge de kristne, som Nero anklagede for at have påsat branden. Nero markerer begyndelsen på forfølgelsen og er et forbillede på den sidste forfølgelse i de sidste dage. Denne sidste forfølgelse fortsætter indtil prøvetidens afslutning, når den pavelige magt kommer til sin ende uden nogen til at hjælpe. Således begyndte den første forfølgelsesperiode med Roms brand, og den ender med Roms brand.

Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen, og de skal æde hendes kød og opbrænde hende med ild. Åbenbaringen 17:16.

Menigheden i Smyrna begyndte med Nero i år 64, da den store brand i Rom blev udnyttet af Nero til at forfølge de kristne, som Nero anklagede for at have påsat branden. To hundrede og halvtreds år senere endte den i 313 med Milanoediktet. „Ediktet“ er afslutningen på en tyveårig periode, som begyndte med Diokletians juridiske deling, og det var også afslutningen på de to hundrede og halvtreds år for Smyrna, som begyndte med Nero. De to hundrede og halvtreds år med forfølgelse, repræsenteret ved menigheden i Smyrna og Nero, indbefattede de ti år med den allerhårdeste forfølgelse, som blev iværksat af Diokletian. Den tiårige forfølgelse var den sidste halvdel af Diokletians tyve år, som begyndte med hans juridiske deling af riget i 293. Med Diokletians juridiske deling af riget i øst og vest i 293 begyndte en tyveårig periode, som bestod af to tiårsperioder.

Diokletian delte lovligt riget i øst og vest og foregreb således den profetiske deling, som blev fuldbyrdet af Konstantin. Diokletians deling var i øst og vest, men den bestod af to herskere i øst og to herskere i vest: én overordnet og én underordnet hersker for hvert område. Den 23. februar 303 udstedte Diokletian det første af flere „edikter“ mod de kristne, hvilket markerede begyndelsen på den store forfølgelse (også kaldet den diokletianske forfølgelse), den mest alvorlige og mest udbredte forfølgelse af kristne i Romerriget.

Og skriv til engelen for menigheden i Smyrna: Dette siger den første og den sidste, som var død og er blevet levende: Jeg kender dine gerninger og din trængsel og fattigdom (men du er rig), og jeg kender bespottelsen fra dem, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. Frygt ikke for noget af det, du skal lide; se, Djævelen skal kaste nogle af jer i fængsel, for at I må blive prøvet; og I skal have trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, og jeg vil give dig livets krone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne; Den, som sejrer, skal ingenlunde skades af den anden død. Johannes' Åbenbaring 2:8–10.

Den store forfølgelse fortsatte under Diokletians efterfølgere (især Galerius) indtil 313, da den ophørte med Milanoediktet. Nero er alfa-symbolet på den forfølgelse, som typificerede Diokletian som omega-forfølgelsen i den profetiske periode, der repræsenteres af menigheden i Smyrna. Forfølgelsen blev afsluttet med et politisk ægteskab og en traktat mellem Konstantin i øst og Licinius i vest. I februar 313 mødtes Konstantin og Licinius i Milano og udstedte Milanoediktet, som gav religiøs tolerance til de kristne (og andre) over hele riget. For at styrke deres politiske alliance giftede Licinius sig med Constantia (Konstantins halvsøster) under eller omkring dette møde. Dette ægteskab var en klassisk romersk politisk alliance — det beseglede aftalen mellem de to kejsere og bidrog til midlertidigt at stabilisere riget efter år med borgerkrig. Alliancen varede dog ikke længe. Konstantin og Licinius kæmpede senere mod hinanden, og Konstantin besejrede Licinius i 324 og blev enehersker.

Fra Nero til Konstantin blev Smyrnas profetiske periode på to hundrede og halvtreds år fuldbyrdet, og i 313 begyndte Pergamos-menighedens kirke, kompromisets kirke, som endte med Thyatiras kirke i 538. Smyrnas to hundrede og halvtreds år repræsenterede en forfølgelsesperiode, og ved afslutningen af den samlede periode opfyldte Diokletians forfølgelse Åbenbaringens „ti dage“ (ti år), hvor den værste forfølgelsesperiode repræsenterer en fraktal af den samlede periode. De ti år er en fraktal af de to hundrede og halvtreds år. De ti år repræsenterer omegaen af Neros forfølgelse, og ved deres afslutning kom omega-opdelingen af riget i øst og vest.

Ægteskab og skilsmisse

Smyrna begyndte med Roms brand i 64 og endte to hundrede og halvtreds år senere i 313 med Milano-ediktet og det politiske ægteskab mellem øst og vest. Den tiårige fraktal af forfølgelse begyndte i 303 og endte i 313 med Milano-ediktet og det politiske ægteskab mellem øst og vest. De tyve år, som begyndte med den juridiske deling af øst og vest i 293 under Diocletian, endte i 313 med det politiske ægteskab mellem øst og vest. Ægteskabstraktaten fra 313 mellem øst og vest endte med skilsmissen i 324, da Konstantin besejrede Licinius i vest og blev enehersker over Rom. Den profetiske skilsmisse i 324 kom tre år efter den første søndagslov i 321.

De sytten år fra 313 til 330 identificerer et politisk ægteskab og afslutningen på den forfølgelse, som repræsenteres ved Smyrna og Nero, samt begyndelsen på kompromisets menighed, repræsenteret ved Pergamos. Begyndelsen på Pergamos i 313 ved ægteskabet blev efterfulgt af begyndelsen på den forfølgelse, som tog sin begyndelse ved den første søndagslov i 321. Dette blev efterfulgt af den profetiske skilsmisse i 324, som bragte øst og vest ind i ét rige under Konstantin. Seks år senere, i 330, blev delingen i øst og vest profetisk gentaget. De sytten år

repræsenterer alfa-perioden for Pergamos-menigheden, som ville fortsætte, indtil Thyatiras menighed fremtrådte i den profetiske historie i 538. Denne alfa-periode ville repræsentere en omega-historie ved slutningen af perioden fra 330 til 538. Pergamos' omega-historie repræsenterer perioden 496, 508 og 533.

Syttten år

Ptolemæus fra slaget ved Rafia regerede i „syttten år“, og der var „syttten år“ mellem slaget ved Rafia og slaget ved Panium. Disse syttten år er symbolsk på linje med de syttten år fra 313 til 330. Neros to hundrede og halvtreds år for Smyrna førte til de første syttten år af menigheden Pergamos og forbindes med de to hundrede og halvtreds år, som begyndte ved det tredje dekret i 457 f.Kr., udgangspunktet for Daniels bog 8, vers 14s 2300 år, og som er adventismens grundvold og centrale søjle. De to vidner på to hundrede og halvtreds år er på linje med de to hundrede og halvtreds år for bibelprofetiens sjette rige, som begyndte i 1776 og slutter i år, i 2026.

Adventismens pionerer så eller forstod ikke de syttten år fra 313 til 330, for i 1844 forstod de endnu ikke engang spørgsmålet om sabbatten på den syvende dag eller solens dag. De erkendte dog de hundrede og halvtreds år i vers ti i Johannes' Åbenbaring ni, og de blev udgangspunktet for en periode, der førte til de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som endte den 11. august 1840. Denne forståelse frembragte en mægtig »manifestation af Guds kraft«.

Pionererne erkendte ikke en anden periode på hundrede og halvtreds år i Åbenbaringen ni. Deres grundlæggende forståelse udgør den platform, som det »nye lys« i Åbenbaringen ni er bygget på. Dette lys åbnes ved »nøglen« til slaget ved Nineve. Denne »nøgle« gør det muligt for en studerende i profeti at genkende alle de riger i Bibelens profeti, som er fremstillet i Daniel og Åbenbaringen. Babylon, Medo-Persien, Grækenland, de seleukidiske og ptolemæiske riger, Muhammeds rige, og endnu mere betydningsfuldt forstørrelsen af Romerriget ved at identificere opkomsten og faldet ikke blot af Rom, men også af det østlige og vestlige Riges riger, såvel som De Forenede Stater (den falske profet), pavedømmet (dyret) og De Forenede Nationer (dragen). Alle disse rigers opkomster og fald vidner om dragens, dyrets og den falske profets bevægelser, som til sidst bringer verden til Harmagedon. Denne bevægelse er fremstillet inden for de sidste seks vers i Daniel elleve, og begyndelsen på denne bevægelse er fremstillet i den skjulte historie i vers fyrre.

Slaget om Nineve giver det profetiske referencepunkt til at samordne vidnesbyrdene om Romerriget, rigerne i det østlige og vestlige Rom samt det pavelige Rom i rækkefølgen af endetidens begivenheder. Således er slaget om Nineve nøglen, der fuldt ud illustrerer de forskellige profetiske vidnesbyrd om Rom, og ifølge Daniel 11, vers 14, er det Rom, der stadfæster synet. Nøglen, der sammenføjer disse linjer, er slaget om Nineve.

Vi vil i vor næste artikel begynde at sammenfatte de foregående fem artikler, der behandler ve-råbene i Johannes' Åbenbaring kapitel ni.